

delig anerkendt, og at det har overlevet mange af den Rigdom af Ideer, der har været fremsatte til Afhjælpning af social Nød paa forskellige Felter. Hele Sygekasselovgivningen har omkring i Landet fremkaldt en Stab af administrativt dygtige Arbejdere, der har gjort vort Land stor Gavn ved det Arbejde, de har udført. Sygekassebevægelsen er i stadig Vækst. Af Bemærkningerne til § 1 i den radikale Regerings Lovforslag fremgik det, at der i hele Landet i 1919 kun var 12 Sogne — hvoraf 10 var Smaaøer —, hvor der ikke var nogen statsanerkendt Sygekasse. Men af Bemærkningerne til § 1 i Venstres Lovforslag ser vi, at Antallet nu er indskrænket til i alt 9 Sogne, som alle er Smaaøer.

Hvad den økonomiske Side af Lovforslaget angaar, maa jeg sige, at jeg gennemlæste de paagældende Bemærkninger med nogen Forbavselse og med megen Glæde. Min Forbavselse gjaldt de Beregninger, som den nuværende Regering har lagt til Grund for Lovforslaget; thi det viser sig, at Grundlaget er ganske det samme, som den radikale Regering i Fjor lagde til Grund for sit Lovforslag. Ser vi paa Udgifterne til de kronisk syge, finder vi, at medens den radikale Regering kom til det Resultat, at de beløb sig til 861 000 Kr., er den nuværende Regering kommet til det Resultat, at de beløber sig til 881 000 Kr. Det vil forstaaes, at man læser dette med nogen Forbavselse, naar man ser, at Ydelserne er de samme og Betingelserne de samme, og naar man ved, at Venstres Ordfører i Fjor sagde, at disse Udgifter vilde vokse til det 10—20-dobbelte Beløb. Men det var selvfølgelig med delvis Glæde, jeg saa, at man virkelig for 1 Mill. Kr. kunde hjælpe de kronisk syge. Som jeg sagde i Fjor, tror jeg ikke paa, at denne Beregning holder Stik; men saaledes som vi udtrykte os i Fjor, er Udgifternes Størrelse ikke for os det afgørende med Hensyn til denne Sag, idet vi betragter Gennemførelsen af et Lovforslag paa dette Omraade som Oplydelsen af en Æresgæld til de kronisk syge, som en Indfrielse af 30 Aars gyldne Løfter. Under Behandlingen i Fjor kom vi ind paa den historiske Side af Udviklingen af Spørgsmaalet om de kronisk syge, saa den behøver jeg ikke at komme ind paa i Aar, jeg skal kun henvise til, hvad der den Gang blev sagt om dette Spørgsmaal.

Lovforslagets Enkeltheder er jo gennemgaaede. Tredelingen i de almindelige Ændringer, de nye Ændringer i Regeringsforslaget og specielt Ændringerne med Hensyn til Oplydelsen af Løfteparagraffen, § 7, falder ret naturligt. Jeg skal først omtale de nye Be-

stemmelser i Venstres Forslag til Forskel fra de Radikales, nemlig §§ 8, 11, 16, 17, 18 og 19.

Den første af disse Paragraffer omhandler en Udvidelse af Kørselsretten; da det for Sygekasserne og de praktiserende Læger spiller den allerstørste Rolle, at Befordringen bliver ordnet paa en bedre Maade, end den hidtil har været, tager vi med Glæde denne Ændring op og vil kun ønske, at Ministeren vil fortsætte med at faa hele Befordrings-spørgsmaalet, som er af saa stor Betydning, løst paa en heldig Maade.

§ 11 bestemmer, at en Overenskomst mellem Læger og Sygekasser for at være gyldig skal godkendes af Indenrigsministeriet. Vort Parti finder, at det er ret selvfølgelig og et udmærket almenøkonomisk Princip for Statsmagten, at Staten, hvor det drejer sig om Udgifter, den skal være med til at bære, skal være Medunderskriver af saadanne Overenskomster. Men vi finder tillige, at det vilde være rimeligt, om ogsaa den almindelige danske Lægeforening deltog sammen med Sygekassenævnet i Fastsættelsen af de forskellige Indtægtsgrænser. Fremfor alt ønsker vi dog straks at forespørge den højtærede Indenrigsminister, om dette, at Staten skal godkende Overenskomsterne, udelukkende er foreslaaet af Hensyn til de økonomiske Forhold, eller om der skulde være Spor af Indgreb fra Statsmagtens Side i Betragtningen af Lægeerhvervet som frit; thi selvfølgelig maa vi under denne sidste Forudsætning sætte os derimod. Den sidste ærede Taler (Valdemar Olsen) talte om Lægeerhvervet som et privilegeret Erhverv. Det er ikke mere privilegeret, end at enhver, der vil, kan blive Læge. Det eneste Privilegium ligger deri, at Statsmagten sørger for en vis Fond af Uddannelse, før den giver vedkommende Ret til at behandle de syge, og saa længe man anser en saadan Hjælp for bedre end almindeligt Kvaksalveri, tror jeg, at Staten er vel tjent med at opretholde en saadan privilegeret Stilling for Lægerne.

Jeg kan altsaa i høj Grad godkende §§ 8 og 11, og jeg kommer da til § 18, der handler om de kronisk syges Stilling til Sygekasserne; da denne Paragraf netop imødekommer de Krav, vi fra vor Side rejste i Fjor, er vi selvfølgelig Ministeriet særlig taknemmelige for at have optaget disse Bestemmelser i dette Lovforslag.

Endelig omtaler § 19 Forholdene paa Færøerne; vi ser med Glæde, at disse Forhold nu skal tages op og ordnes til Gavn for Færøerne. Men jeg vil i denne Sammenhæng, og ligeledes fordi Befordrings-spørgsmaalet er kommet paa Bane, minde om Loven af